

Ajánló gyanánt: Tau Tauma és a gnosztikus kereszténység szellemissége

A spiritualitás gigantikus mocsárvilágában kalandozván olykor meglehetősen reménytelennek tetszik inspiratív ösvényekre lelteni, a keresőn pedig nem ritkán bénító természettel bíró csüggedés uralkodhat el, amint gigászi erőfeszítéseinek ellenére sem láthatja reményét annak, hogy valaha is sikerrel verekedheti át magát a különféle fondorlatos kelepccékkal, sehová sem vezető csapásoknak tömkelegével, na meg persze kifejezetten veszélyes rémekkel benépesített homályon. Korunkban a lélek és szellem dolgait illetően látszólag korábban soha tetten nem érhető érdeklődés és nyitottság mutatkozik meg, ennek ellenére azonban mégis éppen ezeken a vidékeken érhetjük tetten a legmarkánsabb mértékű elsötétedést. A különféle spirituális irányzatok, irodalmak, módszerek és források területén voltaképpen egyfajta groteszk „túltermelés” figyelhető meg, és az önmagukban még valamiféle valós fogékonyságot felfedezni látszó keresők rendszerint már spirituális utazásuknak közvetlen kezdetén irányt veszíthetnek a nagy zajban és hangzavarban.

Időnként még néhanapján - már pusztán a szörnyülködés groteszk és obszcén játékának kedvéért - elmerülni látszom az internet nyújtotta lehetőségek igénybe vétele által az ezoterikus irányzatok piacterének kínálatában, hogy végül meghökkenve és elképedve fordítsam el

tekintetemet a különféle olcsó bővli és silány utáncat láttán, nem is beszélve az ízlésesnek és kellemesnek korántsem nevezhető illatokat árasztó, romlott spirituális tetemekről. Ezen blaszfém kavalkádot szemlélvén bizony bőségesen elegendő alkalom nyílhatott megtanulnom örömet lelteni mindennemű üdítő kivételben, olykor ugyanis ilyesféle váratlan meglepetésekben is részem lehetett vándorlásaimnak során. A Gnózis keresőjeként kiemelten fontosnak tartom, hogy ténykedéseimnek során nemcsak a magam írásműveinek megalkotását végezzem el, hanem lehetőség szerint felkutassam, megismerjem, értékeljem, és ezt követően pedig Olvasóim elé tárjam azon szerzőket és irányvonalakat, amelyeket valamilyen tényező mentén az általam képviselni szándékolt szellemi ideálokhoz méltóként értékelhetek, illetőleg amelyeket a magam munkálkodásához valamiképpen hasonlóknak tartok. Így került figyelmemnek látóterébe a Tau Tauma által reprezentált szellemiség, amely a gnosztikus kereszténység hagyományterületére enged bemerészkedni minket.

A magam részéről kifejezett meglepődéssel fogadtam annak tényét, hogy magyar nyelvterületen is felbukkanhatnak olyan, a saját magamétól eltérő irányvonalak, amelyek hozzám hasonlóan szintúgy a Gnózis kifejezést emelték munkálkodásuk zászlajára, és meglepettségem még tovább fokozódni látszott annak tudatosítása által, hogy a nemrégiben fellelt magyar nyelvű oldal tartalma mind szellemiségének értékelhetőségében, mind pedig színvonalát illetően fényévekre fekszik a kortárs neo-gnoszticizmus főként francia és amerikai területeken tevékenykedő képviselőinek végletesen sekélyes és zavaros gondolkodásmódjától.

Az első rátekinetéseknek pillanataiban feltűnhet a Tau Tauma névvel fémjelzett weboldal felületének igényes kivitelezése, amelynek megálmodására és megszerkesztésére rendkívül komoly gondot fektetett az alkotó. A mélyfekete alapról világító betűk kifejezetten mágikus atmoszférát kölcsönöznek az oldalnak, amelynek kompozíciója és szimbólumrendszere kiváltképp alkalmasnak mutatkozik arra, hogy a Gnózis szellemiségéhez méltó módon megadja számunkra a hétköznapok szürkéségéből való - legalább időlegesen lehetséges - kilépésnek lehetőségét, és ígéretéhez híven megnyitja olyan ösvények bejárásának alternatíváit, amelyek az általunk megszokotthoz és elvárthoz képest számottevő mértékben magasabb dimenziók felé ajánlanak perspektívákat. Az oldallal ismerkedvén rögvest definícióval találkozhatunk, amely tény már pusztán avégett is hathat kifejezetten üdítőnek, mert a spiritualitás átláthatatlan és kibogozhatatlan szövedékei között megjelenő legtöbb tényező sok esetben egyáltalán nem mutatkozik azonosnak azzal, amit önmagával kapcsolatban állít.

„A Gnózis az ember magasabb létegyiségének megismerése, a vele való kapcsolat kialakítása és elmélyítése, és ebből a forrásból közvetíteni az életet és a fejlődést a léleknek, mely törekvés az ellentétek feloldásában és egyesítésében, a coniunctio oppositorumban teljesedik be.”

A meghatározásnak értelmezése és értékelése során örömteli érzésekkel tölthet el bennünket, hogy a Szerző már eme kezdeti ponton egyértelműen kifejezi azon képességét és szándékát, amelyek által a kortárs, elcsépelet és közhelyesített gnózis-definícióknál mélyebb, átfogóbb, pontosabb és teljesebb képet jelenít meg számunkra. Kifejezetten felpeszsdító

tapasztalásként hatott, hogy az általam korábban, más irányzatoknak esetében konstatált igénytelen felületesség és felületes semmitmondás helyett olyasfajta tartalmat ajánlanak számomra, amelyen bizony értelmét látom komolyabb mértékben elgondolkodni... amelyet értelmezni válik szükségessé számomra, és amelyen nem lehetséges fásult unottsággal, minden második szónak átugrása által rögvest továbbhaladni.

„A Gnózis az ébredő kereszténység és a hellenikus zsidóság talaján, az elő-ázsiai mitológiák szimbólumrendszerét felhasználva, Felső-Egyiptomban csendült föl először és terjedt el, Jézus Krisztus tanításából forrásokozva.”

Ígérem persze, hogy írásművem keretein belül nem ejtem szerét minden egyes idézett gondolat kapcsán ilyesféle megállások közbeejtésének, itt azonban kétségkívül markáns ponthoz érkeztünk, amely felett nem megengedhető szórakozottan elsiklanunk. Tau Tauma ugyanis újabb meghatározással szolgál számunkra, éspedig a maga saját és sajátos irányvonalának rövidre szabott, velős és tűpontos meghatározásával, amelynek többek között avégett is volna értelme örülni, mert ugyanis a legtöbb önmagát gnosztikusnak nevező és tekintő irányvonal ezen önmeghatározás gesztusának megtételétől általában nagyvonalúan eltekint, nem csekély mértékű kavarodást okozván ezzel a hozzájuk forduló keresők tudatában. A főként angol és francia nyelvterületen fellelhető különféle neo-gnosztikus társaságok és közösségek rendszerint minden igyekezetükkel arra törekednek, hogy küldetésüknek és tanításuknak forrását és gyökereit lehetőleg minél inkább elleplezzék, a hozzájuk forduló, a spirituális kérdéseknek területén általában még teljes mértékben járatlannak tekinthető

aspiránsok pedig nem ritkán hosszú éveken keresztül bolyonganak ezen irányzatoknak rengetegében, nem ismervén fel sajnálatos módon, hogy bizony jelentékeny mértékben belebonyolódtak egy merőben pszeudo-spirituális, a divat-ezotéria színvonalát alig-alig túlhaladó szervezet hálójába.

Tau Tauma pontos és világos meghatározása azonban képesnek látszik megvilágítani számunkra, hogy éppenséggel hol és milyen területen járunk jelenleg, nevezetesen a keresztény-gnosztikus szellemiség korai irányzatainak örökségét méltó és hiteles módon ápolni és képviselni szándékozó irányvonalon. Minderre azon okból kifolyólag is érdemesnek mutatkozik rámutatnom, mert a gnosztikus látásmódnak bizony felettébb sokféle megnyilatkozása érhető tetten, és az ezek között való különbségtétel képessége olyan tulajdonság, amelyet egy gnosztikus úton járó személy esetében kétségkívül kifejleszteni és csiszolni szükséges. Módunkban áll ugyanis választani közülük, és képességeinknek, érdeklődési körünknek és aspirációinknak nyomvonalán meghatározni a számunkra leginkább reményteljesnek és működőképesnek bizonyuló útirányt.

A magam részéről főként amiatt éreztem kifejezett hálát a fentebb hivatkozott önmeghatározás megtétele miatt, mert segítségével számomra is egyértelművé válhatott, hogy a Tau Tauma által képviselt és bemutatott gnosztikus perspektíva némiképp különbözni látszik azon megközelítéstől, amelyet én magam, saját munkálkodásaimnak tengelyén képviselni szándékozom, és amely alapvetően a philosophia perennis fényében vizsgálódó, a tradíciók transzcendens egységéből kiinduló, elsődlegesen theurgikus természettel rendelkező útirányként válik meghatározhatóvá. A definíciók megtétele

olyasvalami, amelyre minden, önmagát és a saját célkitűzéseit komolyan gondoló alkotónak törekednie szükséges, ezeknek hiányában ugyanis nem válhat többé, mint a következetlenség és zavarosság homályába burkolózó, felületes fecsegő. Tau Tauma tehát ezen gesztusok megtétele által mintegy már világának kapujában egyértelművé teszi számunkra, hogy esetében messze többre és másra, mélyebbre és szellemben bővelkedőbbre érdemes számítanunk, mint amit általánosságban a kortárs spiritualitás és ezotéria képes nyújtani.

„Tau Tauma a Szabadító Jézus Krisztustól kapott küldetés és a gnosztikus apostoli jogfolytonosság által felhatalmazva, személyes misztikus tapasztalatából, a Nag-Hammadi könyvtár titkos könyveiből, a korai bölcsesség-gnózisból, valamint a Tamás-akták anyagából alakította ki tanítását.”

Megint csak nyomós okunk nyílhat hálát érezni Tau Tauma önmagát felfedni nem kívánó személyének irányában, elvégre az újabb, pontosítást és egyértelműsítést célzó forrásmegjelölések mellett olyasféle ismereteket bocsát rendelkezésünkre, amelyeknek kapcsán az ezen területeknek berkeit illetően néminemű jártassággal rendelkező személy rögvest - és bizony teljes joggal - felkaphatja a maga fejét. Tau Tauma ugyanis apostoli vonalnak jelenvalóságáról nyilatkozik meg önmaga gnosztikus püspökségének vonatkozásában, mert ugyanis *„a gnosztikus apostoli jogfolytonosság által felhatalmazva”* kifejezés pontosan ezt jelenti. Jelen ismertető kifejezetten szűkre szabott keretein belül nem mutatkozik lehetségesnek számomra az Apostoli Folytonosság tanátadási vonalában rejlő különleges tartalmaknak ismertetése (érdeklődő Olvasómnak ajánlom saját

írásművet: Nemiél C Logismord: *A Gnózis szakramentális természetéről*, magánkiadás, 2021), annyit azonban feltétlenül egyértelművé szükséges tennem, hogy ezen láncolatnak jelenvalósága nélkül nem lehetséges hiteles formájában tetten érnünk a keresztény-gnosztikus szellemiséget egyetlen irányzatnak esetében sem, állítsanak bármit is önmagukról. A gnosztikus irányvonal keresztény változatai ugyanis természetükből fakadóan szakramentális tradíciók, azaz feltétlenül szükséges körükben megjelennie egy élő tanítási láncolat tekintélyéhez való csatlakozottságnak. Egy gnosztikus püspök esetében, mint amilyen Tau Tauma is (a „Tau” kifejezés viselésének előjoga ugyanis exkluzíve a gnosztikus püspökök számára tartatik fenn, azaz valódi és legitim püspökszentelés hiányában meglehetősen becstelenségre vallana magunkra aggatni), az apostoli működés alapvető előfeltétele a tanítási vonalhoz való kapcsolódás, és ezen belül a megfelelő fokozat realizációja. A keresztény-gnosztikus tradíció megkerülhetetlen sajátossága ugyanis a mester-tanítvány viszonyrendszer keretein belül megnyilvánuló tanítás, felhatalmazás és elküldés, azaz egyszerűbben fogalmazván kell, hogy legyen egy mesterem, aki tanítványának elfogad, a misztériumokba beavat, részesít a szükséges szakramentális felhatalmazásokban és áldásokban, majd pedig hivatalosan elküld az emberek közé, hogy tanítsam őket. A „*nomen mysticum*”, azaz a misztikus név úgyszintén az engem tanító, beavató és végül elküldő mester ajándékaként kell, hogy átadásra kerüljön, azaz egyfelől egy ilyesfajta kapcsolat keretein belül felhatalmazást kell, hogy kapjak a püspököknek kijáró „Tau” titulus viselésére, illetőleg rendszerint az engem kiküldő püspöktől kaphatom meg misztikus nevemet. Egy szó, mint száz, ezen kritériumoknak hiányában nem lehetséges legitim keretek között gnosztikus püspökségről beszélni, vagyis amennyiben

nem fogadtak el tanítványként, nem nyertem beavatást a misztériumokba, nem nyertem legitim felhatalmazást, nem kaptam misztikus nevet és nem küldtek el, önmagamnak vonatkozásában nem állíthatok ilyesmit. Tau Tauma tehát ezen kijelentése által mintegy sűrűsíteni és mélyíteni látszik személye körül a misztikus homályt, elvégre ennek vonatkozásában másfajta információkkal és adatokkal nem szolgál, azaz nem tudhatjuk meg, hogy esetében honnan is erednek ezek a fajta apostoli vonalak, neki magának ki volt a mestere, illetőleg hogyan történtek a fentebb vázolt folyamatnak egyes jellegzetes eseményei. Voltaképpen teljes mértékben ránk, az olvasóközösség tagjaira rábízott feladat és döntés, hogy az élénk tártak alapján bizalmat szavazunk-e Tau Tauma rejtőzködő személyének, illetőleg jelentőséget tulajdonítunk annak a fajta bölcsességnek, amely munkálkodásának köszönhetően feltárulhat számunkra.

Néminemű kitérő gyanánt fel lehetséges vetni, hogy vajon miként válhat az illető érvényesen szentelt gnosztikus főpappá, túl mindazokon, amelyeket korábban e kérdéskörnek vonalán leírtam. Voltaképpen azt kell mondanom, hogy mindehhez sokszor egészen a véletlenséggel határos történéseknek sorozata vezeti el a delikvenst. Ezen események, jobban mondva inkább eseményeknek láncolata általánosságban úgy éri az embert, mintha csak úgymond „jó időben lenne, jó helyen”, e berkeknek terein belül azonban nem igazán léteznek véletlenek, mint ahogyan az sem, hogy valaki pusztán a jó időben kap el egy feléje repülő, éppen arra járó lehetőséget. Tudható ugyanis, hogy a véletlenek tetsző eseményeknek rejtekén az eseteknek túlnyomó többségét illetően maga a Sors hajtja végre munkálkodását, így tehát nem igazán volna érdemes kételkednünk afelől, hogy bizonyos

találkozások és lehetőségek eleve elrendeltetnek. Nincs ez másképpen a gnosztikus utakon sem, sőt mi több, talán azt is lehetne mondani, hogy éppen ezen körökben érhetőek tetten leginkább a véletlenség álcája mögött megbúvó predestinációk. Egy mester felbukkanása, egy minden szempontból legitimnek és elfogadhatónak számító lehetőség megragadása, mind-mind olyan tartalmak, amelyeknek kapcsán nem ritkán éppen egyfajta szűk ajtónak megnyílása válik jelenvalóvá, amelyen az ember akkor és ott, abban a pillanatban beléphet, máskülönben talán sohasem.

Kanyarodjunk tehát vissza Tau Tauma gnosztikus irányvonalának ismertetéséhez. A weboldal felületén zenkoanokhoz hasonló történetek formájában megosztott mondások kerülnek elénk, amelyeknek némelyike bár meglehetősen egyszerűnek hathat a felületes szemléletmód számára, mélyebb rátekintés esetén azonban rögvest egyértelművé válhat, hogy minden bizsonnyal megéri több időt és figyelmet szentelnünk rájuk. Megszívlelvén és magunkba zárva ezeket rövidesen megtapasztalhatjuk, hogy a koan voltaképpen önálló életét kezdi élni, és akár olyan körülmények között is képesnek mutatkozik önmaga mélyebb rétegeinek feltárására, amelyeknek közepette általánosságban sohasem sejtenénk. Bőségesen elegendő lehet egy egészen triviálisnak látszó hétköznapi élmény, vagy tapasztalat, amely valamilyen módon megérinteni képes a tudat mélyén szunnyadó koan lényegiségét, az pediglen mag módjára felpattanván rögvest feltárhat előttünk valami újat, amelyre korábban talán nem is bátorkodtunk volna gondolni. A megosztásoknak újabb szerves egységét képezik a beszélgetések, amelyek a gnosztikus szellemiség jellegzetesen mester-tanítvány kapcsolaton alapuló természetére hívják fel a

figyelmünket, egyúttal betekintést engedve ezen kapcsolat sajátos dinamikájának egyes aspektusaiba. Ezen beszélgetések alapvetően a keresztény tradíció körein belül megnyilvánuló szimbólumrendszerrel dolgoznak, mindenek előtt keresztény kifejezőmód jellemzi őket, így tehát elsődlegesen azoknak számára nyújthatnak elmélkedési alapot és fogódzkodási pontokat, akik a gnosztikus szellemiségnek keresztény szemlélettel bíró megközelítésmódjait részesítik előnyben.

Tau Tauma két terjedelmes és olvasmányos könyvének letöltését teszi lehetővé mindazoknak számára, akikben a weboldal felületén megosztott bevezető gondolatok alapján felébredni látszik a kedv és kíváncsiság a korai gnosztikusok világának mélyebb megismerésére. Ezek közül az első a *Gnoszeológia* címet viseli, és Tau Tauma elmondása szerint elsősorban avégett íródott, hogy *„ha valaki gnosztikus papságra szeretne felkészülni, rendelkezésére álljon rendszerezett formában, tudományos igényességgel megírt, ugyanakkor befogadható képzési anyag”*. E felvetés rögvest maga után vonja azon kérdésnek feltételét, hogy vajon hogyan és miként lehetne lehetséges a gnosztikus papságra való tényleges eljutás, mert hiszen ehhez - mint korábban mondtam - korántsem elegendő csupán a doktrinális szinten megnyilvánuló jártasságoknak megszerzése, hanem kétségkívül szükségesnek mutatkozik az is, hogy az aspiráns egy valódi tanátadási vonalra ráhelyezkedjék, ezen a vonalon pedig a szükséges felhatalmazásokat elnyerje. Mindezen problematikumnak további elemzésére tanulmányomnak lezáró fejezetében még vissza kívánok térni, most azonban vizsgáljuk tovább Tau Tauma két könyvének üzenetét. A *Gnoszeológia* tehát mintegy teológiai foglalatát adja annak, amit a gnosztikus főpap képviselni szándékozik, azaz egyfajta gnosztikus-

keresztény teológiai „kiskaté” gyanánt is értelmezhető. A könyvet olvasván feltűnhet az a fajta alaposság és felelősség, ahogyan a Szerző a forrásmegjelölés kívánalmainak eleget tesz, a *Gnoszeológia* ezen a területen ugyanis méltán képesnek bizonyul felvenni a versenyt a legigényesebben megírt mainstream teológiai művekkel is. Mindebből érdemes lehet levonnunk azon következtetést, hogy Tau Tauma igazán komoly gondot fordít arra, hogy állításainak nemcsak biblikus teológiai, hanem régészeti és mitológiai természettel rendelkező kutatómunkák és tanulmányok hivatkozása és megszólaltatása biztosítson hitelt és súlyt, ezen törekvése által pedig sikeresnek mutatkozik kiemelkedni a különféle lapos és ellenőrizhetetlen, elsősorban a fantasztikumra és meghökkentésre törekvő, ám ugyanakkor nem kevés esetet illetően teljes mértékben képtelennek mutatózó állításokkal előállni kész spirituális bestseller íróknak köréből. A *Tamás evangéliuma* című könyv vizsgálata még inkább erősítheti bennünk a korábban kialakult képet, itt ugyanis szintén a *Gnoszeológia* esetében megszokhatott alaposság és precizitás válik tetten érhetővé. Mindennek korunk különösképpen is zavaros, vitatható hitelességű és minőségű ezoterikus vegyes-salátákat elénk tárni kész kínálatát tekintve fundamentális jelentőséget szükséges tulajdonítanunk, ugyanis Tau Tauma kapcsán egészen bizonyosan tudhatjuk, hogy a különféle - és olykor egymáshoz kétségkívül finoman szólva sem igazán hasonló - gnosztikus iskolák közül éppen melyiknek kapuin kopogtathatunk. Ugyancsak lelkesítő élményként könyvelhetjük el, hogy az írásművek tanulmányozása által megismerhető gnosztikus megközelítésmód keretében végre nem a kortárs neo-gnoszticizmus lejáratosáig elcsépelet szabadkőműves - templomos - máriamagdolás - rózsakeresztes - teozófiai - okkultista - spiritiszta -

liberálkatolikus keverékvallása köszön vissza ránk, hanem validnak tekinthető gyökereket felmutató, önmaga igazát teológiai és vallástörténeti alapon is megvédeni képes, tradicionális szempontok szerint is figyelmet érdemlő irányvonallal van dolgunk. Bár a két könyv mondanivalója kétségkívül több ponton forradalminak, és bizonyos szempontból szemlélvén akár megbotránkoztatónak is hathat azoknak számára, akik a kereszténységnek korábban csupán a felszíni rétegeit képviselő mainstream, katolikus-orthodox tanításokat ismerhették meg, azt azonban mégsem lehetséges mondani, hogy Tau Tauma írásai a szenzációhajhászás és meghökkenés lehetőségeit keresnék. A szerző ez ügyben elképesztően finoman képes egyensúlyozni, ilyen módon pedig sok helyütt szinte akrobatikus ügyességgel szabadítja ki magát a különféle, olykor bizony kifejezetten csábítónak tetsző tévutaknak szorításából. Egy-egy exoterikus szemszögből meredeknek tetsző állítást azonnal szakirodalmi hivatkozások követnek és támasztanak alá, a populáris neo-gnoszticizmus különféle rejtett, avagy éppenséggel kevésbé rejtett kelepceibe való belesétálást megelőzően pedig rendszerint még időben pont kerül a mondatok végére.

Tau Tauma két könyvének értékelése kapcsán azt mondhatom, hogy mind a *Gnoszeológia*, mind pedig a *Tomás evangéliuma* kétségkívül a legszínvonalasabb alkotásoknak sorába számítható, amelyekkel személy szerint valaha is dolgom lehetett a gnosztikus kereszténység tárgykörén belül. Megokolt gondolat kifejtései, követhető és logikus érvelései, és világos okfejtései által Tau Tauma ezen két munkája nagyban hozzásegít egy meglehetősen kényes, és számos félreértelmezésre lehetőséget nyújtó terület megértéséhez. Bizonyosan nem a neo-gnoszticizmus, divat-ezotéria és

pszeudo-spiritualitás sötét birodalmában járunk, ez pedig korunk kínálatának vonatkozásában hatalmas érték gyanánt könyvelhető el.

A gondolatvilág kevés számú hibájának tudható be a bizonyos modern trendekkel való kacérkodási hajlandóság, amelyet a Szerző bármennyire is el kíván kerülni, időnként azonban mégis engedni látszik ennek a fajta kísértésnek. Mindez persze, tekintvén, hogy a kérdéses tendenciák mára már olyannyira beleszöttek önmagukat mindennapi gondolkodásunknak rendszerébe, hogy még a legjobbak sem minden esetben képesek megszabadulni tőlük, voltaképpen talán nem is tekinthető számottevő hibának, egy kritikai elemzés azonban ennek ellenére sem hallgathatja el őket. Ilyennek tetszik példának okáért a modern pszichológiának, jelesül a C. G. Jung által képviselt irányvonalnak való túlzott mértékű teret engedés, amely tradicionális szempontok szerint nem üdvözlendő. Tény és való, hogy Jung személyére több neo-gnosztikus kör is egyfajta modern gnosztikus prófétaként tekint, az általa prezentált zavaros pszeudo-hermetikus gondolkodási keretrendszer azonban korántsem illeszthető bele oly játszi könnyedséggel a gnosztikus gondolkodásba, mint ahogyan azt a különféle amerikai és francia csoportosulások láttatni akarják velünk. Tudható ugyanis, hogy Jungot alkímiai szemléletű kutatásaiban egy végletesen sötét és démonikus figura, bizonyos Manly Palmer Hall segítette, aki különféle szabadkőműves páholyoknak tagjaként jelentékeny erőfeszítéseket tett avégett, hogy a metafizikai realizáció érdekében valódi alternatívákat felmutatni képesnek mutakozó irányvonalak utolsó maradványai is eltűnjenek a föld színéről. Jung pedig - anélkül, hogy mindennek tudatában lett volna - a maga munkálkodása és elméletei által hűségese zászlóvivőjévé

szegődött Hall kontra-gnosztikus törekvéseinek. Mindezzel nem árt tisztába kerülnie mindazoknak, akik mainapság a Gnózis keresésére adják fejüket, és bár a „Szent Tehenet” bántani természetesen mindenkor kifejezetten hálátlan feladatnak minősül, a magam részéről kétségkívül pálcát kell törnöm ezen álláspontnak képviselője mellett.

Felmerülhet mindezeknek ismeretében, hogy vajon mennyire és mennyiben ajánlható és javasolható a Tau Tauma által képviselt gnosztikus irányvonal mindazoknak számára, akik a gnosztikus kereszténységet kívánják realizációs ösvény gyanánt választani. Számottevő pozitívumként könyvelhető el, hogy ezen irányzat valóban a Krisztus szerinti első évszázadok gnosztikus szellemiségét vallja önmaga számára követendőnek, így tehát nem azonosul sem a későbbi, a köztudatban gnosztikusként aposztrofált (a teljesség igénye nélkül ilyenek tekinthetők Valentinus, Basilides, Markión és Marcus, valamint Simon Magus és Carpocrates iskolái) áramlatokkal, sem pedig az ókor és középkor folyamán felmerülő különféle hermetikus, alkímiai, vagy rózsakeresztes hagyományokkal, a huszadik század elejének pszeudo-gnosztikus törekvéseivel pedig pláne nem ápol semmiféle kapcsolatot. Ezen oknál fogva tehát azt gondolom, hogy a gnosztikus szellemiségnek elsősorban keresztény megvalósulásait keresők számára Tau Tauma munkái mindenképpen lebilincselő és izgalmas olvasmányként kerülhetnek előtérbe. Annak kapcsán azonban, hogy pusztán a Szerző által elérhetővé tett írásművek nyomán lehetséges volna követendő irányvonal gyanánt tekinteni ezen megközelítésmódot, véleményem szerint nem lehetséges igenlően megnyilatkoznunk. Egy tradícióhoz való csatlakozásnak, illetőleg a kérdéses tradíció képviselőjének, valamint a nyomvonalán való gyakorlásnak meghatározott

feltételei, kívánalmi és elvárásai érhetőek tetten, ezeknek teljesítéséhez azonban Tau Tauma nem adja meg a szükséges kulcsokat. Az általa elérhetővé tett olvasmányokból részletes, pontos és megbízható ismereteket szerezhetünk a gnosztikus világnézettel kapcsolatban, mint ahogyan a gnosztikus lelkiség ezen ágazata által gyakorolt praxeológiai aspektusok körébe is nyerhetünk néminemű betekintést, ahhoz azonban, hogy mindennek nyomvonalán valódi szellemi realizációt legyen lehetséges folytatni, véleményem szerint feltétlenül szükségesek volnának egyfelől a megfelelő rituális keretek, illetőleg a gnosztikus szellemiség gyakorlója számára oly fontos mester-tanítványi viszonyrendszer. Ezeknek hiányában a kereső persze tehet lépéseket ezen az úton, és Tau Tauma munkálkodása e kezdeti lépéseknek megtételéhez hozzásegítheti, részletes praxeológiai útmutatások és rituális keretek hiányában azonban a törekvő számára óhatatlanul szükségszerűvé válik, hogy ezeket mintegy máshonnan pótolja, arra pedig, hogy pontosan milyen forrásokból volna lehetséges mindezeknek pótlása, minden kétséget kizáróan nehéz válaszolni. Azt mondhatom tehát, hogy a Tau Tauma írásművei és könyvei által elérhető tudás kiváló rátekintést nyújt a gnosztikus lelkiségnek keresztény szemlélettel rendelkező irányvonalára, illetőleg lehetőségében áll az első, kezdeti lépéseknek megtételéhez iránymutatást biztosítani, direkt és kizárólagos követése azonban ebben a formájában és mélységeiben nem lehetséges. Nem amiatt, mert bizonyos szempontok szerint elégtelen, vagy alkalmatlan lenne, hanem mert hiányoznak bizonyos kulcsok, amelyek a haladás későbbi időszakának során szükségesek volnának, és amelyeket természetesen lehetetlenség lenne pusztán az interneten keresztül átadni. Tau Tauma minden valószínűség szerint tudatában van ennek, és mint ahogyan rövidesen mindezt

részletesen is kifejtem, nyilvánvalóan egyértelmű tanújeleit adja annak, hogy nem kíván nyilvánosan, a maga teljességében gnosztikus főpapként fellépni.

Érdemes lehet szólnunk a névtelenség kérdéséről, mert hiszen az oldalon barangolván méltán feltűnhet számunkra, hogy voltaképpen még a legcsekélyebb mértékű utalás sem mutat a Tau Tauma misztikus név mögött rejtő alkotó valódi kilétének irányába. Sokakban természetesen felmerül kérdés gyanánt, hogy vajon mi végett fáradozik valaki ennyire intenzíven egy magyar nyelvterületen egyedülállónak minősülő gnosztikus gondolkodásmód képviselőjén, amennyiben nem kívánja mindehhez a nevét is hozzáadni. Gnosztikus szempontból pillantván a kérdésre mindez kifejezetten helyeselhetőnek tekinthető, elvégre a névtelenség és titokfegyelem gyakorlata sohasem számított ismeretlennek az ezoterikus tanok képviselői számára, noha mainapság valóban divattá vált fanfárokkal kürtöltetni. A névtelenség a munkálkodásukért semmiféle hálát, avagy egyéb ellenszolgáltatást nem kívánó, a titokzatosság homályába burkoltan tevékenykedő, valódi mesterek korát idézi, és ilyenén természetében példa gyanánt szolgálhat mindegyikünk számára. Jelen tanulmány szerzője pironkodva bár, de megvallja, hogy amennyiben a maga munkálkodását valamilyen módon újramezhetné, saját maga is kétségkívül ezt a fajta közlési módot választaná.

Oldalismertető tanulmányom lezárása gyanánt egyetlen kérdésről kívánok némi szót ejteni, ez pedig a korábbi bekezdésben taglalt névtelenséghez társítható „kontaktolhatatlanság”. Bár az oldalon elvben megtalálható az „Elérhetőség” fül, erre kattintván viszont a következő üzenet

jelenik meg előttünk: „*Alexandriai Szent Kelemen ezt írta: '... ha egy ember ismeri önmagát, akkor az Istent is megismeri' (Pedagogus III, I); ezért ne velünk, hanem Önmagával keresse a kapcsolatot.*” Miért nem szentel Tau Tauma? Miért nem képviseli személyesen az általa ismertetett irányzatot? Miért nem fogad tanítványokat? Nyilvánvaló, hogy gnosztikus köröknek számára módfelett üdítő volna olyan irányzatnak ténykedését tapasztalni, amely a korai idők iskoláinak nyomvonalát járja, és nem mutat semminemű közösködést a különféle francia és amerikai, zömében mazonikus háttérrel rendelkező pszeudo-spirituális szervezkedésekkel. Tau Tauma álláspontját és döntését azonban mégis helyeslően üdvözlünk szükséges, elvégre ilyesfajta irányzatok számára a névtelenség és titokfegyelem korunkban minden eddiginél nagyobb mértékben számít indokoltnak. Látszatra ugyan virágkorát éli a New Age színeiben formát bontó spirituális megújulás, valójában azonban mindennek képében még az inkvizíciónál és Szent Officiumnál is veszélyesebb fenyegetéssel szükséges szembenéznünk a szellemi út vándorainak, jelesül a tudatos, avagy féltudatos elsekélyesítés és komolytalanná tétel különféle tendenciáival. Bármennyire is hívogató lehetőségként kerülhet felvetésre egy szakramentális értelemben valid, érvényes tradicionális szempontok szerint egzisztáló gnosztikus irányvonalnak a névtelenség homályából való kiléptetése, kétségkívül minden felelős gnosztikus egyetértene velem abban, hogy mindennek mainapság sokkalta több hátrányos vonzata, mint előnye volna megnyilvánuló. A huszadik századtól kezdődően az ellenbeavatás erői kifejezetten ízléstelen, és minden gerincet nélkülöző módszertárt nyitottak fel, nevezetesen a különféle pszeudo-spirituális szervezetek formájában megjelenített eltévelyítést, illetőleg a valódi beavatás irányával kifejezetten ellentétesen

működő kontra-iniciatikus örvényekhez való nyílt hozzáférés lehetőségét.

Léteznek olyan szervezetek, amelyeket teljesen tudatos módon külön erre a célra hoztak létre, illetőleg a másik módszer szerint egyes személyek kifejezetten vadásznak arra, hogy a valamelyest még működőképességnek tekinthető lehetőségeknek valamelyikébe furakodjanak, és azokat kisajátítván belülről tegyék tönkre. Nem szükségeltetik túlzottan jelentős mértékű jóstehetség annak belátásához, hogy amennyiben jelenlegi korunkban egy valódi gnosztikus beavatási alternatíva teljesen nyíltan előállna, úgy a különféle hamis tanítványok, és az ellenbeavatás erőinek beépített aspiránsai rögvest megkísérelnék ízekre szedni azt, hogy még a szellem szerelmeseinek maradék lehetőségeit is megsemmisíthessék. Ezért tehát Tau Tauma döntését a kifejezett helyeslés és egyetértés gesztusaival érdemes fogadnunk, elvégre ez esetben legalább egynémely termékenyítő inspiráció átadására megmarad talán a lehetőség, és jelenlegi sötét korunk keretein belül érzésem szerint ennyiben áll a legtöbb, mit megtehetünk.

Készítette: Nemiel C Logismord

A Tau Tauma weboldalához vezető út:
<https://gnosticism.uk/>